

Dönemeyen Bir Dönme Dolap 10

– Ömer Faruk · 24 Kasım 2018

Yazmak zorunda hissediyorum kendimi. Böylece hem rahatlıyorum hem de yazdıklarımı okuduğumda unuttuklarımı tekrar hatırlıyorum. Yoksa bu hayat böyle çekilmez. Bırakıp gitmek istediğim çok oldu hayatı. Defalarca... Her defasında da “Biraz yazdıktan sonra...” dedim ve bırakamadım.

Dışarıya bana göre değil, iyisi mi kendimi eve atayım. Baksana birbirini kovalayan sadece arabalar değil, insanlar da... Nereye gider bu kadar insan ve araba, ya da nereden gelir? Bu insanlar ne yaparlar yaşarken; hayatı çekilir hale getirmek için? Hedefleri var mı? Yoksa günlerini gün etmenin peşindeler mi? Hiç düşünüyorlar mı neden dünyaya geldiklerini ve neden yaşamaları gerektiğini? Yaşadılar, yaşadılar, yaşadılar... Ya sonra? Tamam, bu kadar yaşamak yeter diyebilecekler mi samimi olarak? Doymuş bir hayvanın gösterdiği gözü tokluğu gösterebilecekler mi? Ya da, biraz daha biraz daha yaşayayım, diye çabalayacaklar mı? Yoksa ben, hayattan el mi çektim, her şeyi bıraktım mı da böyle düşünüyorum? Hayır hayır, şimdilik değil en azından.

Masamın başına oturdum yavaşça,; Aynadaki, sestem de geldiğimi anlayıp beni lafa tutmak ister diye en ufak bir tıkrıta bile yapmamaya çalışıyorum. Masamın üzerinde bir yol var, öyle bilinen yollardan değil: Dimdik. Her iki tarafında uçurum olan bir rampa. Boş. Ne araba ne de insan var. Yolun sağında gürül gürül akan bir derenin yatağındaki taşlara çarpan suyu etrafa saçılıyor. Öyle bir saçılma ki güneş ışığı da vurduğu için adeta bir gökkuşağı oluşturuyor. Yeşillik bol; çimen, yabancı bitkiler, küçük ve orta boyda ağaçlar. Görüntü hoş, ama devam etmiyor; yerini beton yığını binalarla dolu bir şehre bırakıyor. Binalar arasına sıkışmış bir futbol sahası, adeta utancından saklanacak bir yer arar gibi. Öyle ya tıkrık tıkrık olan bir yerde bu kadar geniş bir yer işgal etmek ayıp olsa gerek. Stat da boş, şehrin sokakları ve caddeleri de. Bütün canlıları esrarengiz bir silah yok etmiş. Şehir sallanmaya başlıyor; yok yok, bu sallanmanın ötesinde bir şey; kıvrıma kıvrıma, göbek ata ata oynuyor. Çıldırıyor; insan yok diye sevindiğinden mi çılgınlığı?

Sokak kapısı önce açıldı, sonra kapandı. Bu sesle birlikte tabii masamın üzerindeki yol da şehir de kayboldu, silindi gitti. Birkaç dakika geçince sokak kapısı gene açıldı ve kapandı. Kapıyı kapadığımdan ve kilitletiğimden eminim. Başka birine de evimin anahtarını vermiş değilim. Hayırdır, öyleyse kapıyı açıp kapayan kim? Gözümü odanın kapısına diktim, bekliyorum. Ne gelen var ne giden... Dakikalar saatlere dönüştü gene yok. Başka bir işle uğraşmak ya da gidip bakmak için niyetleniyorum, sonra vazgeçiyorum. Böylesi davetsiz bir misafiri ayakta karşılayacak değilim ya!

Mutfaktan sesler geliyor, kulaklarımı diktim bekliyorum. Bir şey düşürdü yere, bir şingirtti koptu. Bardak kırılmış olabilir, ya da bir cam kase. Buzdolabının kapısı çarpılarak kapatıldı, çatal kaşık sesi duyuyorum. Karnını doyuruyorsa mesele yok; hırsızlık için gelmesin de!

Odanın kapısı açıldı, nefesimi tuttum kim gelecek diye bekliyorum. Gelen dört-beş yaşlarında bir erkek çocuk. Onca gürültüyü patırtıyı bu ufaklık mı yaptı? Kısa, bej rengi bir pantolon giymiş, ayağında spor ayakkabı, alaboz kesilmiş kumral saçları, kahverengi gözleri orta büyüklükte, burnundan sümük akıyor; sağ elinin tersiyle ikide bir burnunu siliyor. Hışımla:

-Sen de nereden çıktın? Nasıl girdin evin içine? İnsan bir başkasının evine gittiğinde ya kapıyı çalar ya da zile basar. Hem insan bir eve girerken ayakkabılarını da çıkartır. Bu basit görgü kuralını da bilmiyor musun? Kimsin sen? Dedim.

-İnsan kendi evine girmeden önce kapıyı neden çalsın ya da zile neden bassın? Ayakkabılarımı çıkartmaya gelince, unutmuşum. Özür dilerim. Dedi.

-Aynı zamanda hazırcevapsın da, ama burası senin değil benim evim.

-İstersen Aynadaki'ne sor, o sana söylesin her şeyi. Ben artık sustum.

Deyip, gitti yatağımın üzerine oturdu. Ayağında ayakkabılar yoktu. Ne zaman nereye çıkardı, ben nasıl görmedim?

Aynanın yanındayım. Bunak gene pis pis sırtıyor. Onunla konuşmak hoşuma gitmese de bazen mecbur kalıyorum.

-Bu çocuğun gelmesi de senin bir oyunun mu?

-Burası tiyatro sahnesi değil ki oyun oynayalım! O çocuk sensin. İyi bak, sana benzemiyor mu?

Eski bir fotoğraf geliyor gözlerimin önüne. Evet benziyor. 4-5 yaşlarında kardeşlerimle beraber bir okul bahçesinde çekilmiş bir fotoğraf. Onlar öğrenci oldukları için üzerlerinde beyaz yakalı siyah önlükleri var; ben de pantolon üzerine bir kazak giymişim.

-Evet benziyor da, bana benzemesi ben olduğumu göstermez.

-Dinle de anlatayım: Köy hayatı, iki yaşındayken senin için bitti. Bir şehire taşındınız sen, annen ve baban. Kardeşlerin köyde kaldı, çünkü onları ninen bırakmadı. Sen çok küçük olduğun için annenle babanın seni götürmek istemelerine ninen sesini çıkarmadı. Şehirde, önce birkaç ay iki odalı bir yer evinde oturdunuz. Sonra ahşap eski iki katlı bir evin üst katına taşındınız. Buranın geniş bir sofası, iki odası, mutfak olarak kullanılan bir yeri vardı. Tuvalet alt katta, bahçedeydi. Bilhassa soğuk havalarda tuvalete gitmek zahmetliydi.

-Şehirdeki ilk evimizi şöyle böyle hatırlıyorum. İkinci evle ilgili hatırladıklarım çok fazla. Yazın serin, kışın da çok soğuk olan, her tarafı dökük bir evdi. Bahçesi vardı. Bahçede badem ve ıhlamur ağaçları. O yüzden kahvaltılarda çay değil, ıhlamur içilirdi. Kışın ıhlamur çaydanlığı sobanın üzerinden hiç inmezdi. Önceleri sarımsı olan ıhlamur suyunun rengi kaynaya kaynaya açık kırmızıya dönüşürdü. Bıkmıştım ıhlamur içmekten, ancak başka bir alternatif de yoktu. Yazın sokağa çıkıp çoğunlukla kendi kendime oynardım. Bazen de mahalleden çocuklarla. Üzümler olduğunda sırtlarında küfeler olan eşeklerin arkasından giden köylü kadınları, biz çocuklara birer salkım üzüm verirlerdi. Biz onlardan üzüm istemedik, hatta verdiklerini de utana utana alırdık. Oracıkla yıkamadan tozlu tozlu yer bitirirdik. Eve üzüm götürmediğimiz gibi bu olaydan da bahsetmezdik. Çünkü yabancılardan bir şey almamız yasaklanmıştı.

-Sen beş yaşına geldiğinde çok kötü bir hastalığa yakalandın. Zaten bu yaşına gelinceye kadar hep hastaydın, ama bu çok daha ağır bir hastalıktı. Bir gün sokakta oynarken başın ağrıyaya ve dönmeye başlayınca kendini eve atıp, yatağına yattın. Yüzün yeşil, siyah, sarı karışımı renge büründü. Annen seni böyle görünce, sana bir haller olduğunu anladi. Elini başına koydu, alnın cayır cayır yanıyordu. Nasıl olduğunu sana sorduğunda sadece bir-iki kelime söyleyebildin: "Başım ağrıyor."

Kadın telaşa kapıldı, ne yapacağını bilemiyordu. Evde aspirin vardı ama bu ilacı vermek doğru olur

muydu? Aşağıdaki komşunuzun kapısını çalıp durumu anlattı. Geceleri çalıştığı için gündüzleri izinli olan komşunuzun kocası konuşmaları duyunca sana bakmak için yukarı çıktı ve görünce “Hemen hastaneye yetiştirelim. Çocuk çok kötü görünüyor” dedi. Adam seni kucağına aldı, koşarak hastaneye götürecekti. Annen ona yetişmede zorlandı. Komşunuz şehir lokalinde garsondu. Gece geç saatlere, bazen de sabaha kadar çalışıyordu. Oranın müdavimlerinden devlet hastanesi başhekimi Sait Beyi tanıyordu. Seni hemen başhekimin yanına götürdü. Doktor daha ilk bakışta koydu teşhisi: Menenjit. Hastanede yatarak tedavi edilecektin.

-Hastanede geçen birkaç günü hatırlıyorum, ama bu senin anlattıklarını hatırlamam tabii ki imkansız.

-Öyle. Nasıl hatırlayabilirsin ki? O sırada sen kendinden geçmişsin, yarı ölü sayılırsın. Doktor Sait Bey, senin tedavini kendisi üstleniyor ve erken teşhis konulduğu için de kurtulma şansının olduğunu annene söylüyor. Annenin ağlamaktan ve dua etmekten başka elinden bir şey gelmiyor. Doktor, anneni eve yolluyor; hem sana hem de kendisine gerekli eşyaları alması için. Babanın çalıştığı yere haber gönderiliyor, hemen geliyor. Hastanede yatma ile ilgili kayıt işlerini yaptırıyor, bazı evrakları imzalıyor. Sait Bey, durumun ciddiyetini babana da anlatıyor ve soğukkanlı olmak gerektiğini söylüyor.

-Beyaz önlüklü hemşireler bazen koğuşa gelip yatakların üzerine bir bisküvi paketi atarlardı. Hastabakıcıların yemekleri tekerlekli bir araba ile koğuşa getirdiklerini de hatırlıyorum.

-Senin bu hatırladıkların hastaneye yattığından kırk beş gün sonraki hatıraların olabilir. Çünkü tam yirmi bir gün bir lokma bile yiyecek yemedin. Annen yemeden nasıl yaşayabildiğine hep hayret etti. İlaç ve iğne ile Sait Bey seni yaşattı. Yüksek ateşin sürekli vardı. Baban, hastaneye buz kalıpları gönderiyordu. Annen ve koğuştaki diğer kadınlar, bunu tuvalette kırıp plastik buz torbalarına dolduruyorlardı. Daha sonra bu buz torbaları hasta çocukların başları altına konuyordu. Ateşin öyle yüksekti ki, bir-iki saat içinde buz eriyip bitiyordu. Ellerin, ayakların kıvrılıyor, sayıklıyor, cayır cayır ateşten yanıyordun. Gözlerin kayıyordu ve büyük bir ihtimalle görmüyordun. Bu hastalık yüzünden kör olanları duyduğu için annen senin için “Ya kör olursa!” diye çok endişeleniyordu. Ancak, hastaneye yattığından kırk beş gün sonra etrafının farkına varabildin.

-Koğuştaki bir gün kadınların hepsi hüngür hüngür ağladı. Ben şaşırıp bakıyordum etrafa. Annem de ağlayanlara katılınca iyice merak etmiştim. Meğerse o gün koğuştaki benim yaşlarda Hasan adında bir çocuk ölmüş.

-O koğuştaki seninle birlikte sekiz çocuk ve sekiz anne vardı. Bunlardan üç tanesi öldü, ikisi de sakat kaldı. Bu koğuşa herkesi sokmuyorlardı. Başhekimin vereceği özel izinle buraya girilebilirdi. Bir buçuk ay sonra ellerin ve ayakların düzeldi, ateşin düştü, konuşmaya başladın, az da olsa bazı yiyeceklerden yiyebiliyordun. Sait Bey, her gün koğuşa geliyordu, önce seni muayene ediyordu sonra diğer çocukları.

-Bir gece hastanede sabaha kadar çığlıklar duyuldu, hatta gündüz de devam etti, ama geceki kadar çok duyulmuyordu.

-O gece bir otobüs ile petrol tankeri çarpışmış. Yolcuların çoğu yanarak ölmüş, sağ kalanlar da hastaneye getirilmiş. Yaralı kurtulmalardan altı kişi de hastanede ölmüştü. Üç ayın sonunda tedavin dışarıdan devam etmek şartıyla taburcu edildin.

-Sait Bey anneme bir müddet banyo yaptırmamasını tembihledi ve iki haftada bir hastaneye getirmemi istedi. O tedaviler çok can acıtıcıydı. Sait Beyin başhekim odasındaki masanın üzerine beni

oturtuyorlardı. İki hastabakıcı sırtımı açıp kımıldamayayım diye beni sımsıkı tutuyordu, doktor kocaman bir iğneyi belkemiğime saplıyor, bir ya da iki şırınga su çekiyordu. Sonra da bir başka iğne ile aynı yerden ilaç veriyordu. Tabii bu sırada ben ağlıyor ve çığlık atıyordum. Annemi içeri almıyorlardı, o koridorda beklerken benim çığlıklarımı duymasın diye kulaklarını kapatıyormuş. Sonunda belime merhem sürüp bir bantla kapatıyorlardı. Tedavi bitince annemi içeri çağırıyorlardı, beni kucağına alıp Sait Bey'e teşekkür ediyordu. Her odasından çıkışımızda doktor mutlaka başımı okşuyordu. Hastanenin merdivenlerini annemin kucağında inip bahçeye çıkınca, annem beni bir bankın üzerine çıkarıp sırtına alıyordu. Evin yolunun yarısına gelince, bakkalın yanında üzeri düz büyük bir kaya parçasında mola veriyorduk. Biraz dinlenip gene annem beni sırtına alıyordu. Belim çok acıyordu, yapıştırılan bant da rahatsız ediyordu. Dışarıdan tedavi iki sene sürdü. Tedavim bitince o şehirden ayrılıp başka bir şehre gittik. Üç sene sonra gezmek için tekrar o şehre geldiğimizde kurtarıcım Sait Bey'i ziyaret ettik. Hemen tanıdı ve çok sevindi. Annemle babama “Siz, odada beş dakika başbaşa oturun!” deyip beni elimden tutup menejitli hastaların yattığı koğuşa götürdü.

-“Analar, bacılar bu çocuğa iyi bakın! Onun durumu sizin çocuklarınızinkinden çok daha kötüydü. Ama şimdi sapsağlam karşınızda duruyor. Moralinizi yüksek tutun, kendinizi üzmeysin; sizin çocuklarınız da bir gün bu çocuk gibi sağlıklı bir şekilde taburcu olacak.” Dedi. Bütün anaların başları bana çevrildi, hayranlıkla bakıyorlardı, hepsinin ağzından aynı anda “İnşallah!” sözcüğü döküldü.

(Devam edecek...)